

© Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Teodor Papuc în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.

© The present text and the authorisation to republish it were granted by Teodor Papuc for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

© La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées par Teodor Papuc à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Evers v. Germania - [17895/14](#)

Hotărârea din 28.5.2020 [Secția a V-a]

Articolul 8

Articolul 8-1

Respectarea vieții private

Respectarea vieții private

Contestarea unei interdicții de contact previzibile în contextul abuzării sexuale a unei femei cu deficiențe mintale, mamă a copilului reclamantului: *inadmisibilă*

În fapt – Reclamantul în vârstă de 71 de ani locuia cu partenera sa, P.B., care era tutore al fiicei ei, V., o femeie cu deficiențe mintale în vârstă de 22 de ani. Reclamantul a avut relații sexuale cu V., cu care a conceput un copil născut în martie 2011.

În 2009 și 2010, au fost pornite două proceduri penale împotriva reclamantului în privința presupusului său abuz sexual comis în privința unei persoane care nu poate opune rezistență. Ambele au fost încetate.

În septembrie 2010, Tribunalul Districtual a fost anunțat de o clinică că era probabil ca V. să fi fost abuzată sexual pentru că suferea de o dizabilitate mintală moderată și pentru că a fost lăsată gravidă de către reclamant. Prin intermediul unei măsuri interlocutorii, Tribunalul Districtual a plasat-o pe V. într-un centru rezidențial specializat și a desemnat un tutore profesionist. În martie 2011, Tribunalul Districtual a menținut măsura interlocutorie, bazându-se pe opiniile a trei experți. Totuși, reclamantul a dorit să-și continue relațiile sexuale cu V. În ianuarie 2013, Tribunalul Districtual a dispus o interdicție de contact pentru protecția lui V.

Reclamantul s-a plâns că această interdicție privind contactul îi încălca drepturile garantate de articolele 6 și 8 din Convenție.

În drept – Articolul 8:

Simplul fapt că reclamantul a locuit în aceeași locuință cu P.B. și V. și că era tatăl biologic al copilului lui V. nu a constituit o legătură de familie protejată de articolul 8 din perspectiva „vieții de familie”.

Latura „vieții private” nu putea fi înțeleasă ca garantând dreptul de a stabili o relație cu o anumită persoană. „Viața privată” nu intervenea, de regulă, în situații în care un solicitant nu se bucura de „viața de familie” în relația cu acea persoană și acolo unde cea din urmă nu împărtășea dorința contactului. Acest fapt era cu atât mai valabil atunci când persoana cu care solicitantul dorea să mențină contactul fusese victima unui comportament considerat vătămător de către tribunalele naționale.

Articolul 8 nu putea fi invocat nici în cazul unei plângeri privind pierderea reputației, care a reprezentat consecința previzibilă a acțiunilor acelei persoane, cum ar fi, de exemplu, comiterea unei infracțiuni. Această regulă nu se limita la prejudicierea reputației, ci era aplicabilă în cazul unui principiu mai vast în conformitate cu care suferințele de ordin personal, social, psihologic și economic care reprezentau consecințele previzibile ale comiterii unei infracțiuni nu puteau fi invocate în plângerile care susțineau că condamnarea penală în sine echivala cu o ingerință în dreptul la respectarea „vieții private”. Acest principiu extins nu acoperea doar infracțiunile, ci și alte conduite greșite care presupuneau luarea unei măsuri privind răspunderea juridică cu efecte negative previzibile asupra „vieții private”.

În acest caz, interdicția privind contactul nu afecta relațiile reclamantului cu alți oameni în general, ci excludea doar contactele de orice fel cu V. Reclamantul a insistat în privința contactului cu V., în timp ce tribunalele naționale au stabilit că V. nu a exprimat vreun interes de a lua contact cu acesta. Mai mult, contactul dintre reclamant și V. a fost considerat nociv pentru aceasta din urmă, care a prezentat semne de suferințe mintale și a avut nevoie de medicamente după vizita lui la centrul rezidențial. Prin urmare, Curtea a conchis că reclamantul nu putea invoca articolul 8 pentru a contesta ordinul de a nu intra în contact cu V.

Mai mult, potrivit tribunalelor civile, care și-au bazat deciziile pe concluziile a trei experți, nașterea copilului lui V. a fost rezultatul unei încălcări grave a drepturilor personalității sale, de vreme ce ea nu putea înțelege consecințele și riscurile actelor sexuale și ale gravidității. Reclamantul a continuat să-și urmărească intenția de a o abuza pe V., fapt care putea conduce la alte sarcini și la alte riscuri semnificative pentru V. În decizia sa de a propune încetarea procedurilor penale, Tribunalul Regional le-a precizat în mod explicit reclamantului și lui P.B. că V. trebuia considerată ca fiind incapabilă de a opune rezistență. Decizia de a dispune interdicția privind contactul și consecințele sale puteau fi considerate, așadar, o consecință previzibilă a intenției reclamantului de a continua să o viziteze pe V.

În aceste circumstanțe, contestația reclamantului privind interdicția de contact nu intra în câmpul de aplicare a aspectului referitor la viața privată conținut de articolul 8.

Concluzie: inadmisibilă (incompatibilă *ratione materiae*).

Articolul 6 (latura civilă): Procedurile nu au fost lipsite, în general, de o bază probatorie suficientă, de vreme ce tribunalele naționale au audiat-o pe V. și au consultat opiniile a trei experți. Acestea au avut la dispoziție și alte probe și i-au oferit reclamantului posibilitatea de a-și prezenta argumentele în scris.

Autoritățile naționale și-au bazat decizia privind interdicția de contact nu doar pe statutul lui V. de persoană cu dizabilități, ci și pe constatarea că dizabilitățile sale o împiedicau să înțeleagă, în mod adecvat, i) care este semnificația și care sunt implicațiile contactului în discuție și ii) particularitățile relației ei cu reclamantul, inclusiv, *inter alia*, faptul că reclamantul a fost anterior partenerul mamei sale. De asemenea, autoritățile naționale au avut în vedere faptul că orice altă formă de contact nu ar fi fost în beneficiul acesteia.

În concluzie, nu a existat nimic care să denote că tribunalele naționale și-au bazat deciziile pe motive insuficiente sau că au refuzat în mod arbitrar să analizeze probele relevante.

Concluzie: nicio încălcare (unanimitate).

Articolul 6 (latura civilă): Chestiunile care au stat la baza procedurilor în discuție au presupus o evaluare a personalității reclamantului și a relației sale cu V., a căror natură a fost contestată de către reclamant. Chiar dacă reclamantul și-a menținut poziția de a continua contactele sexuale cu V. și chiar dacă Tribunalul Districtual l-a audiat personal în procedurile privind tutela, chestiunea din cadrul procedurilor nu a fost una pur juridică și tehnică, ci le-ar fi permis tribunalelor naționale să-și formeze propria impresie despre reclamant, iar celui din urmă să-și explice situația personală. Prin urmare, nu au existat circumstanțe excepționale care să justifice omisiunea tribunalelor naționale de a-l audia personal pe reclamant.

Concluzie: încălcare (patru voturi la trei).

Articolul 41: Constatarea existenței unei încălcări a constituit o satisfacție echitabilă suficientă în privința prejudiciului moral.

Curtea a reținut, în unanimitate, că nu a existat nicio încălcare a articolului 6 § 1 în cazul refuzului tribunalului național de a-i permite reclamantului accesul deplin la dosarul de tutelă, pentru că acest refuz nu a avut un caracter care să afecteze esența posibilității reclamantului de a-și apăra poziția în privința interdicției de contact propuse și pentru că acest refuz a avut la bază motive relevante și suficiente.